

ע"פ 14905/03/17 - סילאם אברהם אבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 14905-03-17 סילאם נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המערער סילאם אברהם אבי
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת נ' פראג) מיום 13.2.17 בגדרו הורשע המערער בנהיגה במהירות העולה על המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בעובדות כתב האישום שהונח בפני בית משפט קמא נאמר כי המערער נהג בדרך שאינה עירונית בה המהירות המרבית המותרת עומדת על 90 קמ"ש, במהירות של 143 קמ"ש. המערער, אשר הורשע בהעדרו, נידון לתשלום קנס בסך 3,000 ₪, 6 חודשי פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה ובנוסף, 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה.

לטענת המערער, הזימון למשפט לא הגיע לידי ובשל כך לא התייצב לדיון שהתקיים ביום 13.2.17. לדבריו, נודע לו על אודות הפסילה באקראי וכשגילה זאת, פנה לבית משפט קמא בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. בהחלטתו מיום 1.3.17 דחה בית משפט קמא את הבקשה תוך שציין כי המערער הוזמן כדין, לא התייצב ונשפט בהעדרו. כמו כן, לא קיבל בית משפט קמא את טענת המערער לפיה במועד ביצוע העבירה אשתו היא שנהגה ברכב. לגופו של עניין, טען המערער כי הוא מוהל במקצועו ובמועד העבירה נקרא לטפל בדחיפות בתינוק אותו מל זמן קצר קודם לכן. לדבריו, אשתו נהגה ברכב ומחמת דחיפות העניין לא נתנה לבה למהירות נסיעתה.

המשיבה ביקשה לדחות את הערעור תוך שהפנתה לכך שהמערער זומן כדין ובחר שלא להתייצב למשפטו. באשר לחשש לעיוות דין, טענה המשיבה כי זה אינו מתקיים בענייננו, שכן תצהירה של אשת המערער תמציתי, אינו מפורט ואין בו כדי לשכנע כי היא זו שנהגה ברכב במועד ביצוע העבירה.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

המסגרת הנורמטיבית של הדיון מצויה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המורה

כי מקום שנגזר דינו של נאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנידון או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. מדובר בשני תנאים חלופיים במובן זה שעל המבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדרו להוכיח אחד משניים - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או עיוות דין שייגרם במידה ופסק הדין יוותר על כנו.

בענייננו, ההזמנה לדין נשלחה למערער לכתובתו בדואר רשום אולם לא נדרשה על ידו. בנסיבות, ונוכח חזקת המסירה, יש לראות את ההזמנה כאילו הומצאה כדין לידי (ראו: רע"פ 7789/14 **זחאיכה נ' מדינת ישראל** (1.12.2014)). יוער כי ההודעה על ביצוע עבירת התעבורה שנשלחה למערער על ידי המשטרה וכן המכתבים ששוגרו אליו בעקבות פניותיו למשטרה, נשלחו לאותה כתובת והגיעו לתעודתם. משלא עלה בידי המערער לסתור את חזקת המסירה, הרי שלא עלה בידו להצביע על סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

באשר לחשש לעיוות דין, אף הוא אינו מתקיים בענייננו. לטענת המערער, במועד ביצוע העבירה אשתו נהגה ברכב ולכן לא היה מקום להרשיעו בדין. אלא שטענה זו נסמכת על תצהיר תמציתי ביותר שנחתם בידי אשתו, הנעדר כל פירוט לגבי נסיבות הנסיעה, מטרתה וכיוצ"ב. עברו התעבורתי הכבד של המערער אכן מקים חשש כי מטרת הבקשה לביטול גזר הדין הינה לחמוק מאחריות למעשה העבירה.

אשר על כן, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשע"ז, 19 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.